

Reformationsgudstjeneste
Konfirmanderne medvirker
Salmer: 487, 337, 289 / 336, 29
Rom. 3. 21-26
Rødding, 13. marts 2016

Lad os rejse os og høre fra apostlens Paulus' brev til romerne:

Men nu har Gud vist, hvad der skal til, for at han tager imod os helt uden om Loven. Gud tager imod os, når vi tror på Kristus, og det gælder alle. Der er nemlig ingen forskel på folk. Ingen lever, som Gud vil have det, og alle er langt fra ham. Alligevel tager Gud imod os – som en ren foræring, og selvom vi slet ikke har fortjent det. Det sker, fordi Jesus Kristus har købt os fri. Kristus døde for dem, der tror på ham, og det viser, hvor storsindet Gud er. Han valgte at se bort fra alt det, vi havde gjort, og den overbærenhed kan vi tage som tegn på, at han også i dag frikender dem, der tror på Jesus.

Det var lige præcis de her ord fra det nye testamente, som åbnede Martin Luthers øjne. Ordene ramte ham som lyn fra en klar himmel. Og fra det øjeblik så han Gud i et helt nyt lys.

I flere år havde han kæmpet med sin angst for Gud. Af natur var Luther egentlig en livsnyder. Han elskede godt selskab. Han satte pris på øl og god mad. Han var dygtig til at synge og spille. Han havde gode evner for at studere. Han havde egentlig alle muligheder for at skabe sig et godt liv.

Men alligevel kom han dertil, hvor han ikke følte nogen glæde ved livet. For hele tiden var han plaget af den tanke, at Gud var utilfreds med ham. Hvis han døde nu, og Gud skulle vurdere hans liv, så kunne Gud slet ikke være tilfreds med ham. Der var så mange steder, hvor Gud kunne sætte en anklagende finger på ham. Og så vidt Luther vidste, så var Gud en streng dommer. Der var ingen fejl eller forsømmelser, der slap forbi hans skarpe blik.

Derfor var Luther – ligesom så mange andre på hans tid - overbevidst om, at efter døden så ventede skærsilden. Ingen mennesker var så fromme og retfærdige, at sjælen uden videre kom ind i himlen. Først skulle sjælen renses i skærsilden, sådan at

alt det urene blev brændt væk. Det kunne godt vare flere tusind år. Jo dårligere et menneske havde levet, jo længere varede pinen i skærsilden. Det var selvfølgelig en meget skræmmende tanke.

Opholdet i skærsilden kunne afkortes, hvis man anstrengte sig rigtig meget, levede et godt liv, bad for sin sjæl, gjorde bod eller gav penge til kirken. Og helst det hele på en gang.

Luther gik meget vidt i sit forsøg på at mildne Guds straf. Han opgav sit almindelige, borgerlige liv og gik i kloster. Han læste i biblen og bad til Gud – dag og nat. Han skriftede og gjorde bod i en uendelighed. I det hele taget gjorde han alt, hvad han kunne komme i tanke om for at gøre Gud tilfreds. Men lige lidt hjalp det. Angsten og fortvivlelsen blev bare større og større.

Indtil den dag, hvor han sad i sin klostercelle og læste ordene fra Romerbrevet. Han havde læst de samme ord mange gange før. Men nu var det som om, de åbnede sig og gav en helt ny mening for ham. *Gud tager imod os, når vi tror på Kristus, og det gælder alle.* Det var da utroligt, at han ikke havde set det før. Nu stod det lysende klart for ham. Gud er ligeglad med alle de små bodsøvelser, som vi mennesker kan finde på at gøre.

Gud tager slet ikke imod betaling for sin kærlighed. Ligesom en far elsker Gud os forud for alt andet. Det eneste, Gud vil, er at vi tillidsfuldt skal stole på det. Andet skal der ikke til. For første gang i sit voksenliv slappede Luther af. En tung byrde gled af hans skuldre. Og en stor angst lettede fra hans hjerte. *Gud tager imod os, når vi tror på Kristus, og det gælder alle.*

Den nye opdagelse fyldte Luther med både glæde og energi. Han fik travlt med at sprede budskabet vidt og bredt. Og han protesterede, når kirken og præsterne blev ved med at give næring til folks frygt for Gud. *Gud er ikke vred!* - siger Luther. *Stol på Gud. Tro på hans kærlighed. Det er nok.* Og flere og flere kastede frygten af sig og kom ud i friheden. Kirken og præsterne knurrede. De synes, at de mistede både penge og indflydelse. Og det gjorde de såmænd også. Men for Luther var det sandheden, der betød noget. Det var Guds kærlighed og mennesker frihed, der betød noget.

Luthers protest begyndte med, at han sømmede en plakat med 95 sætninger op på kirkedøren i Wittenberg, hvor han boede. På den måde gav han udtryk for sine tanker om Gud. I konfirmander har gjort noget lignende. Først forsøgte I - en lang fredag - at leve jer ind i det, som folk sled med på Luthers tid. I

skriftede og gjorde bod og mærkede på jeres egen krop, hvor svært det var at få lov til at komme ind i kirken her. Ugen efter blev I udfordret med spørgsmålet: Hvad synes I, at kirken skal fortælle om Gud? Og så skrev I forskellige sætninger ned. Det blev til 25 rigtig gode udsagn om Gud. I fællesskab udvalgte vi fem af de stærkeste sætninger. Vi renskrev dem og laminerede dem – og så gik vi op til kirken for at sømme dem fast på døren. De hænger der endnu.

En af de sætninger er jeg helt vild med. Det er den, der siger: *Gud har et godt hjerte*. For det første synes jeg, at den er helt i tråd med Luthers opdagelse. Dernæst synes jeg også, at den udtrykker det, som jeg tænker er allervigtigst at få sagt om Gud.

Hvad er et godt hjerte? Det er et hjerte, som kan lytte og tage imod, når vi siger noget til det. Det er et hjerte, som er omsorgsfuldt. Det er også et rummeligt hjerte, hvor der er plads til os alle sammen. Gud har et godt hjerte.

Det var det, Luther genopdagede. Men egentlig er det en opdagelse, som vi alle sammen skal gøre hver dag. Vi skal få øje på Guds gode hjerte – og tro på det.

Amen.